Bag Kulisserne På Affalds-forbrændingen

Kevin Drenck 8.C, Nordforbrændingen
Mandag 6-10-2014

Når et nyt anlæg skal bygges, er det en helt speciale opgave, et stort projekt, som kræver forberedelse, tid og resurser. En arbejdsplads hvor man får snavs under neglene.

På Nordforbrændingen i Kokkedal er man ved at lave et nyt forbrændingsanlæg, som skal bygges tæt op af det eksisterende anlæg. Det nye anlæg skal bygges på mindre plads end det gamle, Nordforbrændingen er en stor sort bygning omgivet af træer, og op rager en høj skorsten. Anlægget ligger lige ud til en fredet å hvor også byggepladsen ligger, men der er ikke mange håndværkere i dag.

Det nye anlæg

På byggepladsen møder jeg Jesper Lundgren Madsen, som er Site Manager. Jesper arbejder på projektet og har ansvaret for alt der sker på byggepladsen. Jesper fortæller: ”Et forbrændingsanlæg er et anlæg, hvor folks skrald bliver sendt hen for at blive udnyttet. Skraldet bliver brændt og varmer en stor kedel op, hvorfra dampen så køre gennem turbinen, som laver strøm. Varmen, som produceres, bliver brugt til fjernvarme. Røgen, der kommer fra branden, kører så gennem et røgrensningsanlæg, som fjerner alle de farlige ting i røgen, så den kan sendes ud i det fri uden at skade miljøet. Forbrændingsanlægget sørger for, at der ikke ligger skrald over alt, og at det bliver brugt til noget fornuftigt.”

Rundt På byggepladsen

Jeg får en sikkerhedshjelm og en gul vest på inden vi går ind på byggepladsen. Herefter viser Jesper Lundgreen Madsen mig rundt på byggepladsen. Byggepladsen er meget tom, der er ikke mange håndværkere, der arbejder lige nu, kun nogle få der går og forbereder forskellige ting. Vi stopper ved stedet, hvor de bygger det nye anlæg, som nu bare er et hul på ca. 9 meters dybde. I kanterne af hullet er der banket store metal plader ned, for at hullet ikke skal kollapse. Cirka 1 meter nede sidder der nogle store knopper på metal pladerne. ”De store knopper er drivankre, som sørger for, at anlægget ikke flytter sig i den bløde å-jord. Et drivanker er et ca. 13 meter langt metal rør fyldt op med beton som stikker ud i den bløde jord for at holde bygningen fast” siger Jesper Lundgreen Madsen

Jesper og jeg i bunden af hullet

Nogle håndværkere går og gør klar til at sætte byggekranen op, så de kan begynde at flytte maskindele ind. Men i dag blæser det for meget til, at de kan sætte toppen af kranen på. Der er ikke meget arbejdslarm på byggepladsen kun en lille smule maskinstøj. Jesper viser mig over til en trappe, som går ned i hullet. Trappen er lang, smal og bevæger sig hver gang, der bliver taget et skridt. Nede i hullet, går det op for mig, hvor stort hullet egentlig er, i forhold til da vi stod og kiggede ned i det oppe fra. ”Vi har været nød til at flytte nødudgangen fra det gamle anlæg, fordi det nye anlæg ligger klods op af det gamle. Løb man ud af nødudgangen, inden den blev flyttet, ville man falde ned i hullet. Så derfor har man nu ført nødudgangen over til den anden side af anlægget” fortæller Jesper.

Vi går lidt længere ned i hullet. Her er der over cementen lagt et net af metalstænger, der er 1,5 cm tykke. Jesper fortæller: ”Stængerne bliver støbt ind i betonen, for at gøre betonen stærkere, og når de er helt færdige med gulvet, vil det være 1 meter tykt”

På vej op af hullet spørger jeg Jesper, om de er stødt på nogle problemer med byggeriet af det nye anlæg.” Ja der har været en hel del problemer. Det er 6 år siden, vi begyndte at søge om tilladelser til at bygge det nye værk, og det er først for et år siden, vi fik alt papir arbejdet på plads og kunne komme i gang med byggeriet” siger Jesper og fortsætter så: ”Det er også et stort problem, at vi ikke har mere plads at bygge på, fordi naturen rundt om åen er fredet. Åen gør også, at jorden er blød, og derfor meget svært at bygge i. En anden ting er at en af de måder vi støber på kræver, at vi arbejder om natten, hvilket kan forstyrre nabolaget, så det er vi også ved at få tilladelse til”

Jesper viser mig ivrigt rundt om det gamle værk til en meget stor silo, som man er ved at flytte. Siloen står nemlig i vejen for byggeriet af det nye anlæg. Der hvor den gamle silo skal flyttes hen, er der lavet et fundament, som man er nu i gang med at trykprøve. Teknikerne fortæller, at de trykker med 96 tons. Jeg tænker, at det er lige så meget som 100 almindelige biler.

Tilbage på kontoret byder Jesper på sodavand mens vi sidder og snakker om, hvor meget byggeriet koster, transport og hvor langt de er nået. Jesper siger: ” Hvis vi regner maskiner, materialer og andet sammen, kommer det til at koste 729 millioner. De fleste af de ting vi har brug for til at lave værket, så som kedlen og

røggasrensningsanlægget, bliver produceret i udlandet, og sendt til os. Kedlen, som vejer 240 tons, skal bringes ind i flere dele. Herefter svejser vi den sammen tæt på værket, så en kran kan løfte den ind, når den er færdig samlet. Den bløde jord giver os et problem, når kedlen skal svejses sammen, da den færdige kedel er meget tung. Vi er derfor lige nu ved at forberede jorden, så den kan holde til vægten" Jesper fortsætter " Som det ser ud nu, er vi godt med på tidsplanen, selvom byggeriet ikke ser ud af så meget endnu. De fleste dele bliver som sagt jo produceret i udlandet."

Oppe i skorstenen

Jeg får et par handsker og en hjelm af min far idet han siger "Vi skal op i skorstenen. Skorstenen er 100 meter høj. På vej op i skorstenen skal vi kravle 6 meter ad gangen, så er der en platform og så 6 meter igen osv." Vi går hen mod skorstenen, jeg kigger op og får virkelig fornemmelsen af, hvor høj den er. Min far åbner langsomt døren ind til skorstenen, og jeg træder ind i rummet. Det er som et slag i hovedet, da den varme tunge luft rammer en. Jeg tænker, at det ikke lige frem ligner et sted, hvor folk kommer så tit. Der er ikke et sted, som ikke er dækket af spindelvæv. Spindelvævet er godt mættet af støv. Den eneste lyd, man kan høre, er røgen, der tonser gennem de 6 store rør. Jeg tager fat i stigen og begynder at klatre op. Mit hjerte begynder at banke hurtigt, fordi jeg tænker på, hvad der vil ske, hvis jeg falder.

Inden i skorstenen

Vi kravler videre og når endelig de første 6 meter. Jeg holder fast i stigen, som jeg aldrig har holdt fast i noget før. Jeg er godt 70 meter oppe, og kan mærke, hvordan støvet kradser i halsen. Skorstenen svajer i vinden. Det er ikke lidt den svajer, det er ligesom at stå på et skib i høj søgang. Endelig mangler vi kun en platform. Min far klatrer op før mig for at åbne lemmen til toppen. Han åbner lemmen, og luft og lys strømmer ind. Jeg kravler så op på toppen. Vinden flyver gennem ens hår, og det er svært at holde øjnene åbne på grund af vindens styrke.

Nordforbræding med skorsten

Vi når endelig ned på jorden efter at have kravlet igennem skorstenen igen. Tilbage på kontoret går jeg over og giver Jesper hånden, og takker fordi jeg måtte komme og se byggeriet, og for at han viste mig rundt på byggepladsen, Det var spændende.